

Serfőző Simon

Ide tartozom

Tele voltak szikfoltokkal:
égési sebekkel a földek:
fájtak, vergődtek éjjelente.

Hallottam messziről
a világűrt süvölteni,
amerre ellobogtak az évek,
akárcsak ifjúságom
zászlói az időben.

S amerre a hosszú szélzúgások
ösvényei végén,
a levegő tocsogói felett
gondoktól ködölt mindig
a láthatár-perem.

Itt a nappalok távoli,
fáradt alvégeit is ismerem,
a bajok, háborúk járta égtájakat,
ahol itthon vagyok
népének megszenvedett múltjával
minden nemzettel
egyen-rangú országban.

Javára dolgozzam,
lássá hasznom,
aki ide tartozom,
mint mások máshová,
s idevalósi vagyok hazám,
s szülőföldem jogán.

Utolsó hitünk

Szánkat csend lakja be.
Romlás bennünk.
Tétova bávaságtól szaglunk.
Neszünk sincsen.
Pedig hangos kiabálások
kérnének az elcsatolt
távolságokból segítséget.
A magasból belátásra,
nyugalomra figyelmeztetnek
az ágak. Hiába
zokognak arra kapuk,
töpörödött házvégek,
sírdogálnak szavaink,
mert földönfutóvá lesznek.
Maradásuk nincsen,
még ha közel s távol
az útszéli madarak is
a mi nyelvünkön értenek.
A pironogató szégyentől
dugjuk magunk elől is
tekintetünket, hisz
a gúny kinevet bennünket.
De más választásunk van-e,
mint felszisszenni
a fákat égis sajdító
sérelmeinkre.
S a nyelvhatárokig elkanyarodó
védekezés fedezékében
bízni könyörületesebb
időben, a kövekkel szorongó
maradék reményben.
Ez az utolsó hitünk,
más immár nincsen.

1987–2012

Iancu Laura

A naplemente története

Este van,
fogytán a szó
a Házban,
mosolyog a naplemente.
Már nem emlékszem a szemedre,
olyan voltál, mint október 23-án
az a vidéki, ki félelmét feledve
ordítva követelte:
Adjatok helyet! Magyarország az
enyém is!
Az a tér volt akkor a haza.
S valóban, azt hittük,
jussunkat ünnepelni gyűltünk.
De te akkor, ott, megvakultál.
Már csak azt látod,
amit mi nem.
Olyan voltál, mint másnap reggel
a jegenyék között a holdsugár,
ki fényét mástól nyeri,
oly szép voltál, hogy szinte fáj,
emlékezni.

64

Mit énekeltél akkor, hogy elaludtam?

Tegnap 64 lettél,
s én elfeledtem,
tán nem is tudtam,
ezer kilométer a léleknek is sok.
Szent Antalt kérem minden kedden,
mutassa fel az arcodat.

Vasárnap

Tartós ételmet:
tartósított hitet
csomagoltál aznap,
hogy ne legyek hűtlen fiad,
csakhogy fáj is, vigasztal is,
hogy örökségem adott szavad.
Azt beszélik, én más vagyok,
hogy járomcsontom Káin-homlok,
de én neked hiszek. Te tudod, percem
egy sincs nyugodt,
azt is szerettem, ki megtagadott, azok
közt éltem, kik útban vannak.
Emlékszel, azt mesélted, vasárnap még
a fák is a paradicsomkertre gondolnak.

Hiányod diófa

Kertemben tavalyi tavasz.
Illatos hiányod sínylem,
árnyékod hossza nincs egy arasz,
két esztendőre vagy a mai naptól,
két tél hidege fogyott a földbe.
Egyszer már elengedtelek.
A vonuló madarak! – és abba'
az évben a karácsony is elmaradt,
és nem termett a diófa.

Koncsek József

Meséld el, Juhász Ferenc...

Meséld el megint, Juhász Ferenc, a sárkányt,
lehelje le rólunk az átlátszó jeget,
mely alatt – bár emelt fejjel – mint bálvány,
mítoszunk múlttá dermedett.

Hazudj te a szádból
eltörő lángot, tűznyelő,
a nyelv ellenkezőre forduló használatából
fakadó igazi
tűzköpő.

Tudom, az emberfaj ma is sárkányvetemény,
s a lelke ott bolyong-borong a messi
ködök között, ahonnan a remény
a lelkünk ké melegsik.

Néz rám itt ellágyuló komoly tekintetéből
kicsike szeretet: vajon emlékezném
töredelmes életemben a régóta fel- és felderengő
eseményt?

A szarvasnak szállnia kell. Kisgyerekként
a mesét akartam, az igaz-hazudást,
hogy ő varázsolja megtartó életemmé
a kopár tudást.

Nézd, mennyien vannak itt, akik révedeznek
képzeik kristályhidegében,
s fénné foszlanak vagy görccsé gémerednek.
Nekem Te tanítottad meg: nem olyan az Éden.

Ősi bűnöm az első örömből kiűzött
embersoron felemelt jövője:
a foganni képesség, a tudás, a hó fehér, a fű zöld
gyönyöre és a földre

hullt vércsepp az inni szomjazó
 szarvas szilánkok szabdalta pofájáról,
 mert így mondja ki zászlónk színeit a szó.
 S ha fáj és fáj, hát fájjon.
 Nemrég az önmagát jelentő pincepáholyban, emlékező
 szavak között voltam, hol pezsgő nem perzsel
 ám kívül az utcán, mintha valami behavazatlan ropogó jégmező
 alakjai, forró teára szomjazó emberek –
 és köd mutatja, a lélek az elhagyottak, jaj, a gyermek
 fölé borul, amint József Attilának
 kérő szavára Thomas Mann felelhet,
 Ferenc, te is nyisd szóra a szádat.

Hiszen jól tudod, hogy nem hazudás a mese,
 mert mindent magához csábít hatalma,
 s itt van e korszak hány meg hány türelmese,
 de nem Huidini kockájába halva.
 S majd él a szarvas beszélő meleggel
 tavasszá lehelt falvaink mezőin,
 mert az élet Juhász Ferenc szemekkel
 az életünket őrzi.

Tétova angyalok

/A Széchenyi-filmben a kis gróf
 kézcsókkal tiszteli az öreg parasztot./

Azok az angyalok nem éltek? Ceruza
 rajzolta őket a jó öreg bőrére?
 Nem, nem Tintával beverve tatua
 -és nem tetova, tétova- rajzolat,
 két angyal, az ország címerével.

Makrai Mihály az izommozdulat
 tréfájával rebegtette szárnyukat,
 mert ott volt a két angyal a verőér alatt,
 a karizmon... karizma-tatua...

... né, már ez se magyarul szól,
hát mi csak ilyen jelek
alatt szólunk magunkról?
Akkor is, ha őrangyalok bőrbe-husba mélyedett
stigmáját mondom? De nem!
Nem a mesés India sötét kincse,
mert az csak eszköz volt, a két angyal nekem
azért bólogatott, hogy megjelenitse
a hazát, a jelet az öreg karján,
hogy a két angyal ott van kétoldalt,
amint az angyalok óvják, eltakarják –

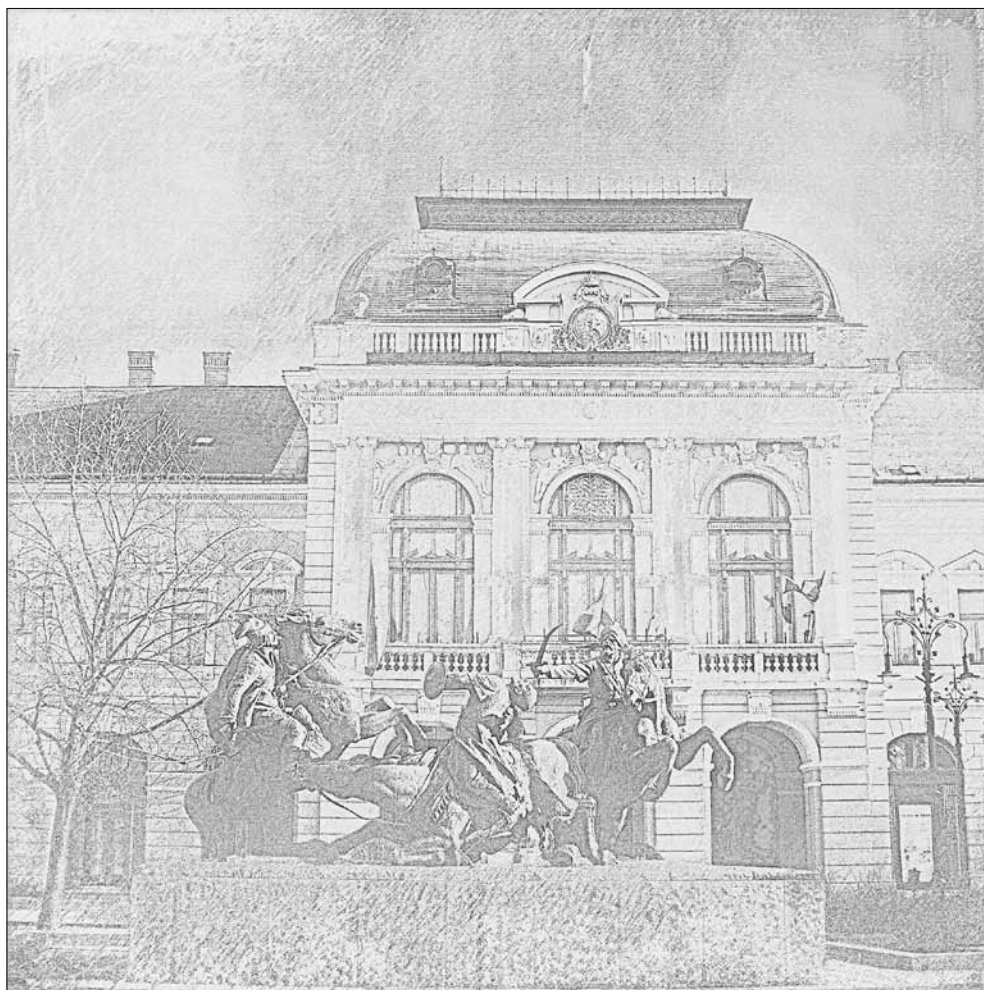
Ugy bámultam én, a három esztendőös gyerek,
miként a kis Széchenyi hajtott térdet-fejet
apja unszolására a vén cseléd előtt,
mert ő cselekedte, hogy éljenek
izomrángásaival az angyalok.

Arany János fürdik a Dunában...

Arany János fürdik a Dunában,
nem messze a hídtól,
Arany János szép, jó verseket ír általában,
ritkán van füle mögött a lúdtoll,
elnézi az iparosodott
város balladáin
elsodort
sors játékbabáit.

Arany János, hajde mégis tuggya,
akármennyi lika van egy hídnak,
alatta a vízből ki-kibuggyan,
új meséje ó balladáinak,
hogy aki a vízbe néz,
valamit belátott,
a fele cukor fele méz
keserű világot.

Arany János, merednek itt panelek,
elragadoz rajtuk s fény máza,
s ha a vízben két part közt görbedezek,
lábszáraim, könyökeim fáznak.
Nem érdekel se ponty, se csuka,
s szigony-e vagy háló,
hej de, haj de, csak az a
gróf, a hídcsináló.

Eger, Városháza

Finta Éva

Varázslat, átváltozás

(Horgas Eszter kvartettjének örömére)

Szunnyad az este paplanja alatt
A város vég nélküli türelemmel
Közönybe fulladt minden eszmélkedő moccanása
Magára nem talál így mások sem érintik.

Huss - éjszakai baglyok között illan a dal
Fuvolán angyali lánggal játszik
Egy táncoló karcsú alak
Teste örök hinta
Lába dobbantó ritmus topogás
Combja feszülő nyerítés
Meglovagolja a hangok érzékeit
Érzéken csókolja hangszerét
Aranycsók aranyfuvolán
S mind ki öreg
Mind ki fiatal
Csügg az elszabadult angyal üdve előtt.
Négy muzsikus tágítja a horizont kapuját
Nyitogatja bennünk az öröm elrekeszelt rekeszeit
Nem tilos a boldog felrepülés
Nem tilos lebegni a széksorok között
A lámpák magasában
Nem tilos befogadni látni gondolni érzékelni
Szabad a zene.

Hazáig így szabad az ember
Ki-beszabadul benne a suhanó este
A suhanó hangokat kísérgeti
Száll az éjszaka néma madara
Ráforr madárcsőrére a trilla.

Ülnék melletted...

Ülnék melletted én, a jámbor
örök anyagból, tán titánból
nemes fémek ötvözetéből
legapróbb részecskéből: fényből...
Múlandóságból, hervadásból
illatok elkevert dalából
zsongásból, zsebongó erekekkel
virágzó, rózsálló tüzekkel...
Ülnék melletted én, a bátor
szoborba öntve hallgatásból
vagy szökőkutak csobogása
módján szavakkal dudorászva...
Csak itt ne kéne várnom estig
és holnapig, s minden napestig
magamba visszazselidülve
a múltó múltással vegyülve
míg átveri az üvegablak
áttetsző anyagát a tegnap
a lebukó, az alkony napja
s számat nem kulcsolja lakatra.

Marie szégyene

(Részlet a Marie Curie-ciklusból)

Paul Langevin úgy szikráztatta fel
Marie szürkülő haját, bőrét, napjait
mint a váratlan fénynyaláb borulatban.
Az elsimult időben semmi ringás
semmi nesz a lélek labirintjaiban
mint ahogy a véráramlás rezzenetlen
víztükre sem vetett gyűrűs fodrokat.
S valami édeni átok, átkos éden
mégis becserkészte magát a sejtfalak
áttetsző hártái mögé zizzetésnek

dübörgésnek, száguldó vérzuhatagnak
az elszürkülő bőr hamuja alá
s felpirosította, aranyba vonta
akárcsak hajkoronáját.
A szerelemről oly kevesen mondanak igazat
s olyan kevesen értik önnön testük
kémiai folyamatain túl a lélek angyali
játszadozását, s oly kevesen bátorcodnak
e játék felmagasztalására
hogy Marie kihívást érzett
megszólaló teste titkaiban.
Úgy fénylett ez a titok is szemhéja mögött
mint az a halványkék derengés a fiolában
s olyan ismeretlenül veszélyes volt
nem lehetett lemondani róla.
Hát akarta ezt az ismeretlen szerelmet
akarta teste laboratóriumát
talán első ízben tudatosan, elszántan
harcos amazonként.
S a titok is akarta áldozatait
mint ahogy a felfedést is megkomponálta
egy ördögi tervben.
A tudós asszony szerelmi vegykonyhája
egyszerre kapott lángot
s a tudós módszeresen látott neki
asszonyi lénye kiteljesítésének
mint bárminemű tudományos feladatnak.
Az ésszerű legyőzte a kicsinyest
le a polgárit, a hétköznapit
Jeanne d'Arc-arccal vetette magát
a győzelem diadalába
nem érzékelte a közbülső dolgokat
a világ nesztelen lopakodását ágya körül
ő agyával hozta szintbe lelke forradalmát
s ott, miként a laboratórium polcain
rend és következetesség uralkodott.

Megkövezése után bizonynal ámult
e csoda különös természetén

s ámulhatott a kisszerű nem-vállaláson is
számára érthetetlen maradt, miként a szerelem
melynek megfejtését mégis lezárta a társadalom
az akadémikus álláspontok
és a polgári erkölcs katekizmusa.
Marie soha többé nem szólíthatta nevén
testének rejtett kincseit
lelkének villódzó energia-kitöréseit
az Asszonyt, aki testében élt
száműznie kellett örökre
nyomban az elcsapott tudós után
kinek kedvéért még annyi reménytelen kísérletet tett
hogy üdvét e kettős létben átmentse
valami hermetikus tárolóedénybe
honnan csak a dzsinnek lelke repül ki
ezerévente egyszer.

Nő

Fecske Csaba

Túl a hegygerincen

az éjszakába falazva vakon
csillagok csobbanását hallgatom
amint fényt fröccsentve kiszakadnak
hullámából az égi folyamnak

mint rovarokra vadászó halak
a felszín fölé vetik magukat
mintha örvénybe néznék szédülők
magába ránt a mély aztán kilők

tán angyal surran el szárnyverdesés
hallatszik mindent elnyel egy szemnyi rés
eltűnik bennem talán nyomtalan
már a semmihez szoktatom magam

létem tanulság nélküli mese
nem voltam csupán Isten szennyese
mint tyúk a szemétdombon kapirgál
szívemen a halál mindent kibírtál

ahogy kellett innen visszanézve
mit mondanál kár volt vagy megérte
Úristen elmúltam hatvan éves
a test romokban a lélek kormoz

hírt odaátról a fájdalom hoz
az ember ha nem is tud megérez
a világ úgy koccan a szívéhez
mint kavics az ablaküveghez

nem kín váratlan öröm sebez meg
mindent megtaláltam hiszen itt van
az a kis mézcsepp mely máshol nincsen –
túljutottam ím a hegygerincen

tudom az út hová vezet innen

Samu bátyám

homéroszi mesélőkedvvel áldotta meg a teremtő
jókora hordócskával a gatyakorc alatt
édesanyám kisebbik bátyja volt
Számélynak is mondták különös nevét nagyapánktól
örökölte aki harcolt Isonzónál megjárta a pokol
bugyrait nem mondanám hogy vígan
de élt amikor fejfára írták nevét a
szögligeti temetőben ahol most már valóban
halottként remélhetőleg békében nyugszik
a végítélet napjáig amikor csonttá soványodva
hazatért családjá nem akarta befogadni kalandornak vélték hiszen ők
már eltemették hivatalos papírok igazolták hogy hősi halált halt ettől
a különös sorsú embertől örökölte nevét Samu bátyám akit apjához
hasonlóan Számélynak is mondtak a második világháború
vége felé sorozták be tartalékosként mire a frontra vitték volna véget
ért a háború szerencséje volt bár drága Doxája odalett
amit fájlalt egész életében éveken keresztül mesélte
két hónap alatt összegyűlt katona élményeit régóta már
az angyalokat szórakoztatja jóízű meséivel
ő aztán sose fogy ki a szóból van miről beszélni bátyja két
gyermeket feleséget tudva otthon megjárta Szibériát
ahol a sok marharépatól felfúvódott hassal faragta éveken át mintha
az időt forgácsolná szét türelmesen legalábbis nagy műgonddal
a gyönyörű sakk-készletet amelynek figurái ott sorakoztak
bevetésre készen a tiszta szobában a komódon
a keresztre feszített Jézus oltalma alatt
több bábunak nyoma veszett nálam is volt egy
nem tudom hogy került hozzám a szép arcú szomorú királynő
Szibériából szíve ugyan nem szakadt meg ám teste
csípőtájt megrepedt szegénynek

Lélekig meztelen

kit csaltál meg ha csaltál
mást vagy magadat
ki kapott kevesebbet ki veszített többet
a tudás vagy a nemtudás édesebb
markáns szigorú szomorúság
inkább mint kedvetlen öröm
benne lenni vagy kellő távolságból
szemlélni mint egy hűvös idegen
várni hogy mi lesz belőle megúszeni szárazon
vagy alámerülni nyakig
kérdések kampójára akasztva csüng
életed mint hentesnél a hús csakhogy
itt te vagy a vásárló és az áru is
egyszemélyben minden pillanat nagy
kisértés kemény kihívás vásárra viszed a bőrödöt
amit minduntalan le akarnak nyúzni rólad
nem is a fájdalom - a kiszolgáltatottság
állni lélekig meztelen számonkérő
tekintetek jeges záporában

A távozó

érzékeimmel gátat
hiába emelnék neked
csordogálsz tovább csöndesen
nemléted partjai között

Anga Mária

Hittel vártam

Gyötrelmem ágyát megvetette az idő,
de én hittel vártam a reggelt, mert tudtam,
hogy ablakom szaruhártyája lassan rétegződik,
és összegyűjti bíborát a fénynek,
az lesz az én menyasszonyi ruhám,
mert amióta veled háltam, minden
éjszaka a nászéjszakám.

Végre a vér és verejtek nem a gyötrelmem,
hanem a boldogság, nem jár már fejem fölött az éjszaka,
vagy ha mégis eljön, akkor csillagosan ragyog,
koronát ad nekem, a gyönyörűséget szétsugarazva.
Szívemig ér az ének, csudák és tündérek
lakják a szobámat, minden évszak ölemben lángol,
ha az kell, hogy életben maradjak,
akkor újra szülöm a halált!

Megérkezel

Kiállok a tavaszt lélegző hegy tetejére,
ott várlak, ahol a fakadó források
elégetik a havat, a telet, a hideget.
A fák évgyűrűikkel magukhoz bilincselnek,
de hová is mehetnék, amíg Téged várlak.

Összeborulnak időtlen fényei a délutánnak,
hajnállá hasadnak. A felhőpagodákból
madarak röppennek a földre, hírt hozó éneket
énekelnek: már szívemhez közel vagy,
nemsokára megérkezel!

Antal Attila

Szakítás

Nézek párába fúródott vonatod után
s arcomra hideg verejtékkel
ül ki a riadalom
mint negyven éve
mikor apám térképet nyomott a kezembe
s magamra hagyott egy sötét völgyben
a sárszagban
a páfrányok zöld halcsontvázai
s a hályogos szemű sziklák között
s kiáltoznék elfúló hangon mint akkor
ha nem szégyellném
és persze hogy kezdeném újra
lennék ötvenesből huszonhárom
bumliznék vidékre
süllyednék külvárosi bugyorba veled
pályát kezdeni vergődni zöld ágra
nyerni szemedből napra nap
család- és pénzgondok árnyékában reményt
csak hát őszre tavaszt ki kérhet
sivatag tél előttem
és se mágusok se csillag

Udvari légkör

(2006. október 23. margójára)

Tiborc meggebedhet,
Bánk tisztességéért
egy lélek se reszket.

Nincs nagymonológ se,
de még göggel vállalt
gertrudisi póz se.

Az ájert belengi
a jellemhullaszag.
Biberach a trendi.

Utolsó este Szomorrában

Hull a szó
pereg zuhog
a megapoliszban
show kvíz karaoke
tévékék
hahoták verdesnek
firhangot ablakot
műfényben mű-hírt
plakát selypít
zümmögnek a hálózatok
„nézhető minden
innen is
meg onnan is”
hamis-álarcban az igaz
igaz-álarcban a hamis
fönn tarka szmog
villog-lobog
benzingőz kannabisz-füst kátrány:
bohócsapka
az épp lecsapó
rakéta optikáján

Varga Krisztina

Az árva dala

Apám epém, Anyám belem,
mindig bennem, sosem velem.
Napot, Holdat, ha lenyelem
fényes, meleg lesz tenyerem.

Felragyognak, én-rám sűtnek,
nemlétükkel átalűtnek.
Eltévednek, belémvesznek,
velem együtt földdé lesznek.

Mercy Seat

Szemedben fekszem Uram,
keresztben.
Nem tudsz kipiszkálni onnan.
Szálkaként vergődöm benne,
gerendának érezve magam.
Nem tudsz kipiszkálni onnan.

Csak kikönnyezni.
Majd, ha könnyezel miattam.

Ima

Napból, Holdból, fűből, fából, Földből van az Ember.
De a leány Hajnalpírból.
Hajnal hasad a leányban, megnyílik a Világ Ege, felszakad a Világ sebe,
ömlik a vérvörös Kikelet.
Meggfest ajkat, rózsabimbót, vérpirosat, elhervadót.
Árad a vér tágas égre, hegytetőre, erdőszélre, háztetőkre,
kerítésre, égbenyúló fakoronák ágaskodó tetejébe.
Hasadt lányszív tárt ajtaján: belép a Reggel a Világ kapuján.
Meggfest ajkat s égő vágyat, vágyban égő szép orcákat, kintől felforr,
büntől bágyad, szirmokkal hint be üres ágyat.

Reggel lesz a földön-égen, Kerek- ez-emberi Világon.
De Istenem, csak Te tudod, s csak én tudom, hogy milyen áron.

Tajga

(Friss szagot facsar mély-nehéz teste a földnek,
hívja a szelet,
hogy nyikorgó Nyírfi karcsú természetét törje
derékba s fanyar vérének savanyú szaga
a tájat tavaszba takarja.)

Fehérkérű arcán a Létnek
smaragdszín gyantából gyöngyöcskék görögnek.
Idejár sírni az Idő. Itt tenyészik buján a titok.
Idejár elveszni a fény.

Nemlétebe hull, újraleli magát,
ragyogva diadalát
fennakad ágon, fatörzsön, mohán.
Pompás rettenet jár erre puhán.

Itt keresem Őt, mert itt hagytam valaha.

Időtlen múltamban várok Rád Uzala.

Férfi

Lakik bennem egy férfi. Hórihorgas, bátor, Istenkereső
Ő távozik belőlem külön útjaira s visszatér ha itt az idő.
Ő hozza-viszi a híreket köztem s Isten közt, ő jár utána hasadt, pirkadó
egyek alatt, ködös hajnali járdákon kakasrikoltásban, kutyaugatásban. Ő jár
utána villamoszörgésben, templomkongatásban. Szívárványok alatt tűnik
fel, kabátja széle lobog, ha megjön, leül az asztalhoz. Rám néz, nem
beszél, mindent tudok.

Tarbay Ede

Infúzió

L. T. J.-nek

Infúzióm, akár ha testem része lenne,
belőlem nő cseppenként a csúcsig,
míg fönt a tömlő lappad, mint az este,
mikor a napfény káváás kútig nyúlik.

Elém terül, mint cédrus-ágú bölcső,
mélyéből lányok készülődnek tánchoz,
míg közelednek, szép alakjuk föl nő
az égbe nyúló, szétterülő fához.

Fordulattal mutatnak félig hátat,
hajlásuk mintha tükörképem lenne,
mit gőg görbített, és nem az alázat,
mit követelt a kórház fejedelme.

A desztillált víz kemikáliákkal
betölti testem merev részegségig,
Merkúr-szobor vagyok, ki lifttel szárnyal,
ereszkedik a poklok köldökéig.

Mellettem angyal, nyomja a *fel!* gombot,
bajusza rebben: „Vesd el minden gondod!”

Camera Obscura

Te ismeretlen barát, nem barát,
kitől lakóhelyünk, a föld és ég elválaszt,
akár az évek (nem tudhatni meddig,
jó lenne tudni mennél biztosabban,
mikor és hol a fel nem foghatóban),
Fiatal szemmel néz rám Kálnoky László
az összesvers-borító hátfelén,
bizonytalanná lettem, olvasom
emlékedet, *képek a plafonon-t*,
mikor gyerekként a *camera obscura*
lenyűgözött az egri Líceumban,
ahogy a titka kinyílt előtted
(a napsütéstől vetített városképek),
mit megpróbáltál otthon megidézni,
utánajártál, makacsul, mi miért,
és *elemezted* ezt a jelenséget,
tetted te ott, míg nem láttad megint
a szűk nyíláson plafonra szálló utcát
míg olyan nem lett, mint a Líceumban,
láttad a város halvány képeit
a mindentudás megszerzett eszközével,
de honnan velem a gyerekkori emlék
– ahogy most Veled idézem magamban –,
az enyém más volt, tudománytalan,
csupán jelenség, majdnem szent csoda,
csak glóriás Szűz hiányzott a bakról
(a Kispiacra tehének vonultak,
elől szekér és mögöttük kutyák),
mert asszony is volt, ölében gyerek,
ha Ők, a helyszín zarándokhely lenne,
felfoghatatlan vonulás-féle volt
(hallom a lovakat, trappolásukat,
télen és nyáron, piacra az utcán,
bár más a hóban, más a kopasz nyárban,
mintha még most is hallanám és látnám),
holott nekem már régen nem vonulnak,
ahogy régen a szemközti falon,

melyet a bombák porrá törtek össze
(mint kristálycukrot anyám a mozsárban),
most míves versed olvastán ott voltam,
láthattam újra, amit akkor láttam,
vagy csak csalódás, érzéki csalódás,
amit a versed idézett élém,
mintha ezzel az apám lettél volna,
mert apám engem társtalan hagyott,
rám bízta azt, így semmi magyarázat,
hogyan fog élni, elveszni majd bennem,
a véletlenek szükségszerűsége
mikor vezet el hozzád, mint apához,
bátyámhoz inkább, idősebb baráthoz
az azonosságok, különbségek mellett.

Átmenet

Csalódni kell, mindenben, mindhalálig,
a megtapasztalt, régi bőrre bőr,
hiába nő, mint vízben körbe kör,
csatornacsőtől dézsa oldaláig,

száraz levél a hullámtól remeg,
míg látleletté válnak perceink,
a láthatatlan Kharón tiszteleg,

a túlsó parton Hadész, félreint,
az elveszettek között, ha nem leszek,
tétovázva szemem még rátekint,

mert súlyom van és tükörképem látszik,
ha mozdulok, a csónak félredől,
mi pillanat volt, mindent összetör,
már testem oszlik, és lélekké válik.

Szepesi Dóra

Mesés

Hátrahajított fésűmből nőttek az erdők. Tükrömből a tengerszemek. Végső segítőtöm a síp, szavára királyom terem itt. Hazafelé. Lábnyomod illatos számóca festi meg – akár ajkam teli bokra –, szedd szét darabokra! Hús horhosok, mélyutak, cserjék nyirkosa. Holdas bodza, virágos emlők városa. Hársfafüstben elszabadulnak a felhők, és inged alá aludni tér a szél.

Gyermekláncfű

Mintha már mindig csak emberi formát formázna testem. A szám mintha már mindig csak inna. Mintha már. Mintha mindig velem lennél újra. Mintha lelkem mindig csak lelkedbe fújna. Gyermekláncfű. Gyermek, az vagyok, mindig, újra.

Salsa

Fent fuvola, lent dobok, középen ének.
Nem én. A vér. És Te.
Ahogy lelkem leplei közt hétfátyoltáncot jársz.

Amikor

(Faludy Györgynek, Omar Khajjammak)

Amikor a kimondhatatlant súrolod, szavaiddal gyöngyház alabástromát horzsolod. Apának, anyának gyöngye-bogara! Mert aki már, vagy még nincsen itt, annak nem csókolhatod tincseit.
Szétfúj a szél – áthidalhatatlanul. Így jár, aki magától se, mástól se tanul.

Nyílt tengerek

Kilátás a tengerre. Tengerre néző szoba.
Napos erkély. Sós tajték rajtam az ékszer.
Nem lehet más, csak még. Sokszor. Elégszer.
Nézd, nézd! Nagy kékség, zöld!
Föld nem kell, csak víz, mély vizek.
Áramok bennem, benned,
örvény, hullámok, vitorlások és a szél.

Dzsingiszkán

Ölembe venni már csak nem lehet
Noha megvan tested, mint a sátor,
Rúdja tartja az eget –
Épp ezért, ölembe, csillag!
Füröszt a szél, körömnői csónak
Tenger hajadban bomlik fellegem
Amikor esők locsolnak,
Vágtázó vadló vagy, szívem.

Fatima

Azt hitted, beléd fér a fény.
Szűkölő húsodba isteni erény-
Neveden szólított a Szultán – Allah Akbar! –
Fatima! Repülj fel a magasba!
Rezes kürtök, csörgők, fekete fürtök.
Rengő csípő, csipke hull magodra.
Ki járt itt? Langyos a sötét égi kárpit.
Lovad patkója poros.
Boszporusz? Soha többé!

Utazás

Megettük uzsonnákat már.
A vonatablakon párafolyások.
Mögöttük csillámló, finom ragyogás.
Forgó színek, forró szívem, elaludtam.
És az édes verítékben veled, egyszer csak
véget értek a történetek.

Napforduló

Körtemenyasszony nyújtózik az égifúhoz, hogy összeérjen a csókjuk.
Almakiráylány lábujjhegyre áll. Citromfűben fordul a csillag, cseresznye vére
festi a füstlepedőket már.

Telihold

A templom fölött a ragyogás nem ereszt. / Az ég zöldes sötét, átdöfi a kereszt. /
Telihold tartója, Mária öle, hókehely! / A szobor marad, a hold jön velem el.

Útvesztő

Minden madárcsőr iránytű, / Minden sarokvas vesztőhely, / Minden virágnyílás
kijárat. /
– Ha nem tévedek.

Játék

Vagyok. Vagyok kő, növény, állat, híresember, szám. Nem nagy szám. Fekvő
nyolcas, végtelen.

Bozók Ferenc

Norman Bates

Szűri az elme a sárpuha éjjelt.
Síkos az aljuk a gondolatoknak.
Mint a Psychóban az Anthony Perkins,
múltam az éj mocsarába merítem,
melynek hűs, távolodó, laza alján
érezem a felszínt.

Jézus a Blahán

Hívlak a metró
megbetegítő
léghuzatából.

Hívlak a tegnap
múltfelidéző
kábulatából.

Várlak a Corvin
fülsiketítő
forgatagában.

Várlak a járdán,
s lenn, a peronnál,
várlak a mában.

Várlak a holnap
matt, tejüveg-szín
virradatában.

Mama blues

Szorítsd a gézt, szorítsd a gézt
a vérhabos napokra,
pakold a tiszta sebtapaszt
a durva köznapokra.

Ne szállj ki még, ne szállj ki még,
szoríts a napra vattát.
A szánkig érne bánatunk
ha végleg abba hagynád.

Balaton

ördögi kánikulában
kőbe ne üssem a lábam
angyalaid tenyerében
illan az árnyam a stégen
talpnyomaim alig állnak
angyalaid navigálnak

Szvidrigajlov

Szobám falának izzadása.
A dél nyakamba villanása.
Dobál a nyár kövér hasamra
parányi szikra-pókokat.
Aludni kéne jó sokat.